

Всичко до 11 часътъ бѣше готово и свършено. Излѣзохъ отъ дома съ обѣда и тръгнахъ по брѣгътъ нагорѣ. Искачихъ се и си отдъхнахъ на върха. Отъ върха погледнахъ къмъ нашата нива. Около нея имаше безброй нивя, които се люлѣехъ като море и викахъ „гдѣ е закѣснѣлиятъ жетваръ да ни пожени златнитѣ класове.

Слънцето силно печеше и се бѣ издигнало надъ главата ми, а една мараня показваше, че пладнина вече наближава. Птичкитѣ не цвъртятъ. Никой гласъ се не чува. Всичко се крие и търси сѣнчица да се подслони отъ голѣмия пекъ. Само жетваритѣ бързатъ. Тѣхъ ги чака друга почивка: зимната почивка по седѣнки и прѣденки. Сега е време за работа и бързае, защото ако закѣснѣемъ зърното ще искае на земята и трудътъ ни ще отиде на вѣтъра.

„Охъ, че колко ще бѣде добръ, ако духне малко хладенъ вѣтрецъ! Така се не търпи. Горѣщъ потъ ме избива. Жетваритѣ едвамъ сега зехъ да се бѣлѣжатъ. Тѣ сж още далече. Кога ли ще стигна при тѣхъ!“ — „Я виждте, виждте пладнарятъ колко се е заморилъ, като че ли е носилъ сто оки товаръ,“! извика една жетварка, когато наближихъ до нивата.

— „Помози Богъ, жетварки! жетвата спори ли? поздравихъ ги азъ.

— „Далъ ти Богъ добро, юначе! Благодаримъ, благодаримъ! Да даде Господъ до година още по-много изобилие“, отговорихъ ми тѣ. Ехъ, че веселъ животъ! не усѣщатъ ни умора, ни жегата. Класовѣтъ бързо, бързо лѣ-